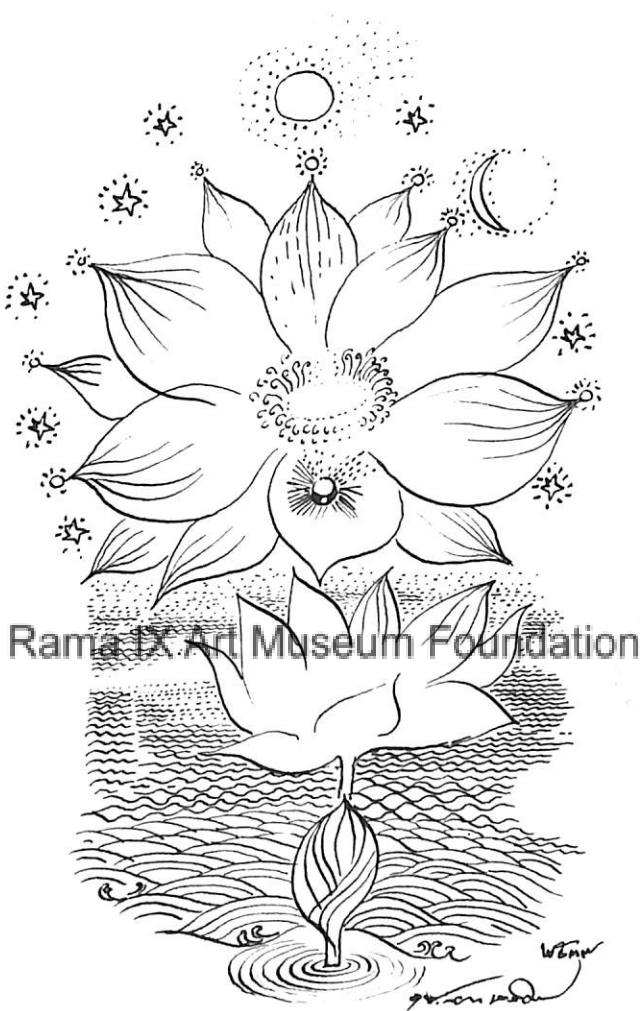

Rama IX Art Museum Foundation

อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ

แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์

โครงการเฉลิมพระเกียรติฯ

ศิลปวัฒนธรรม ๑๙

Rama IX Art Museum Foundation

ภาพเหมือนยาย วาดโดย ศรีศิลป์ เอ็มเจริญ

แม่ชี ประยงค์ ทองวงศ์

ชาตะ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๗

มรณะ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๙

ใบสำคัญรับศพ
๒๕๓๙

อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ แม่ชี ประยงค์ ทองวงศ์
ณ วัดนันทาราม แขวงบางบอน เขตภาษีเจริญ กทม.
วันอาทิตย์ที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ประวัติโดยย่อแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์

แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ ถือกำเนิดเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2457 ในละแวกบ้านสวนเลียบริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นบุตรคนที่สามของนายทองอยู่และนางพัน ทองเพ็ง ซึ่งเป็นครอบครัวที่ประกอบอาชีพทำสวนผลไม้และทำงานช่างฝีมือครอบครัวทองเพ็งมีบุตรธิดารวมสามคน บุตรคนโตคือนายไปต์ ทองเพ็ง (อดีตครูใหญ่โรงเรียนวัดบางขมิ้น) บุตรคนที่สองคือนางแล้ม ทองเพ็ง แม่ชีประยงค์เป็นบุตรคนสุดท้อง ได้มีโอกาสเรียนหนังสือจบชั้นประถมปีที่สาม

เมื่ออายุได้ 26 ปี แม่ชีประยงค์ได้สมรสกับนายฟุ้ง ทองวงศ์ มีบุตรธิดาด้วยกันสามคน คนโตนายบัญญัติ ทองวงศ์ คนที่สองนางบุญยิ่ง เอมเจริญ คนที่สามนายสมยศ ทองวงศ์ เมื่อแต่งงานแล้วได้ประกอบอาชีพทำสวนน้ำตาลและค้าขาย จนอายุได้ 52 ปี จึงได้ตัดสินใจเข้ามาบวชเป็นชี เพื่อปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธศาสนา โดยได้บวชที่สำนักวัดปากน้ำภาษีเจริญ พระราชโมลี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำในขณะนั้นเป็นผู้บวชให้ ภายใ้การรับรองของหัวหน้าแม่ชีธัญญณี เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2512

หลังจากบวชเป็นชีแล้ว แม่ชีประยงค์ได้ปฏิบัติตัวถือศีลภาวนา และได้ช่วยกิจการต่างๆ ของวัดตามสติปัญญาความสามารถมาโดยตลอด เมื่อถึงวัยชรา แม่ชีประยงค์ก็มีโรคประจำตัว คือ การปวดตามข้อต่างๆ อันเป็นอาการของโรครูมาตอย (โรคข้อเสื่อม) มีอาการเจ็บปวด ได้รับความทุกข์ทรมานมาโดยตลอด แม่ชีประยงค์ได้อาศัยหลักทางพระพุทธศาสนา ฝึกสมาธิทำใจสงบระงับด้วยความอดทนตลอดเวลา แม่ชีประยงค์ไม่เคยที่จะขาดจากการปฏิบัติธรรมด้วยจิตใจที่แน่วแน่มั่นคง จึงเป็นที่เคารพรักของผู้ที่เข้ามาบวชเป็นชีด้วยกัน และได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกัน แม้กระทั่งพระสงฆ์ก็ได้ให้ความเมตตากรุณาแก่แม่ชีประยงค์ด้วยดี จนกระทั่งแม่ชีประยงค์อายุได้ 80 ปี อาการของโรคก็กำเริบมากขึ้นจนไม่สามารถเดินเห็นช่วยตัวเองได้ นางบุญยิ่ง เอมเจริญผู้เป็นบุตร จึงได้รับแม่ชีประยงค์มาพำนักอยู่ที่ ศิลปสถานเอมเจริญ ในเขตสวนบางแค เพื่อจะได้มีโอกาสดูแลแม่อย่างใกล้ชิด

ณ บ้านเอมเจริญ แม่ชีประยงค์ในวัยชราที่มีโรคภัยเบียดเบียน แต่หุดาและน้ำเสียงยังคงแจ่มใส และยังคงปฏิบัติตนด้วยการฟังธรรมสวดมนต์ภาวนาอยู่เป็นนิจแทบจะทุกลมหายใจเข้าออก ในฐานะคุณยายของหลาน ๆ คุณยายยังได้แสดงความรักความเมตตากรุณาต่อลูกหลานทุกคน ด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยม

ด้วยความอ่อนโยนแจ่มใส ด้วยดวงตาที่มองดูทุกคนด้วยความรักใคร่เอ็นดู และในความคิดที่เต็มไปด้วยความปรารถนาดีและความห่วงใยผู้ที่อยู่ใกล้ชิดทุกคน คุณยายยังเป็นที่เคารพรักของลูกหลานไปจนถึงเหลนที่อายุเพียงขวบเดียว ที่ศิลปสถานเอมเจริญ คุณยายยังถือเป็นประจักษ์จรมณ์ร่วมไทรที่แผ่ความสงบสุขร่มเย็นทุกคนในครอบครัวเอมเจริญจึงอยู่กันอย่างสงบสุขและอบอุ่นใจ

แม้ในระยะหลังๆ คุณยายจะเดินเหินไม่ได้แล้ว แต่ก็ยังคอยสอดส่องดูแลลูกหลานทุกคน ชื่นนำพร่ำสอนให้ทุกคนมุ่งกระทำแต่ความดีงาม ที่คุณยายยังเน้นมากก็คือการรู้จักให้อภัยผู้อื่นและมองผู้อื่นในด้านดี โดยที่คุณยายยังคงได้ปฏิบัติด้วยตัวเองเป็นแบบอย่างให้ได้เห็นอยู่ตลอดเวลา

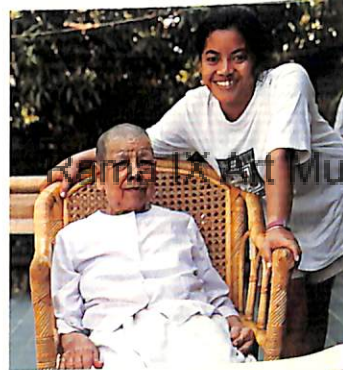
เมื่อคุณยายยังต้องจากครอบครัวเอมเจริญไปด้วยความตายอันเป็นกฎของธรรมชาติที่เป็นสัจธรรม

คือการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ลูกหลานทุกคนก็ยากที่จะทำใจไม่ให้โศกเศร้าอาลัยคิดถึงคุณยายยังได้สิ่งที่ประทับใจในความทรงจำของลูกหลานทุกคนก็คือ แบบอย่างของความประพฤติที่เต็มไปด้วยความมีระเบียบ ความสุภาพอ่อนโยน และคำตักเตือนสั่งสอนที่เต็มไปด้วย

ด้วยคุณธรรมความดีงาม ลูกหลานทุกคนขอกราบบูชาคุณแต่ดวงวิญญาณของคุณยายยังค์ ของจงสถิตอยู่ ณ แดนสุคติชั่วนานเทอญ

ด้วยความเคารพรัก..... จากลูกหลานทุกคน

แด่ แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์

- จินเชื่อว่าทุกข์ คือ ชีวิต
- เป็นเวลานับสิบปี ที่แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ บำเพ็ญชีวิตอย่างการที่ถือบวช เมื่อถือบวชและใช้ชีวิตอยู่กับการศึกษาธรรมมานาน ทำให้เห็นว่าสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับชีวิตเป็นธรรมดา ธรรมดาซึ่งเป็นทุกข์
- วาระนี้ แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ ลาจากไปก่อนแล้ว ก็อีก เป็นธรรมดาของชีวิต ต้องบอกว่าเป็นธรรมดา ซึ่งเมื่อก่อนมาเคยมีแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ แลบัดนี้ ไม่มีอีกแล้ว
- แต่แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ ยังคงอยู่ คงอยู่ในความรู้สึกนึกถึงของบรรดาเราท่านทั้งหลาย อย่างเช่นที่ อามภาบุรีศรีกระลึกและนึกถึงขณะนี้
- ขอให้ดวงวิญญาณ ของแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ จงไปสู่สุคติ สงบ เย็น และเป็นสุข

พระอดิศักดิ์ อดิศักดิ์โก

อาลัยอาวรณ์ที่จากไป

มาถึงวาระสุดท้าย ที่จากกันเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2539 ตอนตี 3 วันอาทิตย์ เมื่อแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ ได้จากไปด้วยอาการสงบ สมกับที่ได้ทำความดีอยู่กับครววัดปากน้ำ มาตลอด เช่น สวดมนต์เย็น ทำกิจวัตรของโรงครัวทุกอย่างเป็นประจำจนถึงอายุเข้า 82 ปี จึงเบาบางลงบ้างเพราะสังขารเป็นไปตามวัย ของมนุษย์ ด้วย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไปตามกาล ภูพ ชาติ ชรา มรณ จงให้ไปด้วยดีมีความสุข ทุกๆ ชาติราตรีกาล

จากสงวนนาม

อาลัย แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์

แต่ก่อนเราเคยอยู่ด้วยกัน ที่นี้ตายหนีจากกันไปก็คิดถึง มีความรักกันเหมือนพี่น้องกัน เคยร่วมกัน อยู่ มีหมากพลูก็แบ่งกันกิน พี่จากไปอย่างมีความสุขแล้ว ขอให้ดวงวิญญาณของพี่ไปอยู่สวรรค์สุคติ มีปราชญ์ในเบื้องหน้าโน้นเทอญ

รักและอาลัย..... แม่ชีเหลียน

แด่.... คุณยายประยงค์ ทองวงศ์

ดิฉันเองแม่ ได้ใกล้ชิดคุณยายไม่มากนัก ด้วยเคยได้มาพักอาศัยอยู่กับคุณยายขณะมาถือศีล 8 ที่วัดปากน้ำ การได้อาศัยอยู่ร่วมกับคุณยายเพียง 2-3 ครั้งนั้น ก็ทำให้ชีวิตทั้งชีวิตของคุณยายดิฉันเข้มแข็ง และไม่อาจลืมคุณยายได้เลย ดิฉันจะจดจำใบหน้า รอยยิ้ม ความมีเมตตา ความโอบอ้อมอารี ที่ฉายแววออกจากใบหน้าและดวงตาของคุณยายได้เสมอ ดิฉันมาบวชอีกครั้ง ได้ทราบว่าคุณยายจากไปเสียแล้ว รู้สึกเหมือนจุกอยู่ที่อกว้าวเข้าไปในใจ แต่เมื่อมีสติก็ให้คิดว่าคุณยายสบายแล้ว ป่านนี้คุณยายคงไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์และหลวงพ่อกวแล้ว เพราะคุณยายเป็นผู้ที่มีความยึดมั่นอย่างแน่วแน่ในพระบวรพุทธศาสนา โดยเฉพาะวัชรธรรมกายของหลวงพ่อกววัดปากน้ำ ตลอดเวลาที่ได้ใกล้ชิดคุณยาย... แม่ในยามเจ็บป่วย ดิฉันจะได้เห็นคุณยายหมั่นสวดมนต์ภาวนาอยู่โดยสม่ำเสมอได้ขาดแม้ร่างกายและสังขารไม่เอื้ออำนวยอายุตะนะทั้ง 6 ของคุณยายก็ยังคงตั้งมั่นอยู่ตลอดเวลา

คุณงามความดีของคุณยาย ทำให้ดิฉันอดใจที่จะขอพรต่อพระพุทธองค์และหลวงพ่อกววัดปากน้ำเสียมิได้ จึงกราบขอขมาของพระพุทธองค์และหลวงพ่อกวได้โปรดรับดวงจิตที่ใสบริสุทธิ์นี้เข้าไว้ในพระหัตถ์ และได้อยู่เบื้องหน้าพระพักตร์ของพระพุทธองค์ตราบนิรันดร์เทอญ

ด้วยความเคารพรักคุณยาย..... เสาวณีย์ คำคุณ

ระลึกถึงแม่ชีประยงค์

แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ นับได้ว่าเป็นแม่ชีผู้อาวุโสท่านหนึ่งได้มาบวชรักษาศีล เจริญภาวนา ตามแนวปฏิบัติของพระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นเวลานานมาแล้ว นอกเหนือจากกิจวัตรประจำวันของแม่ชีซึ่งปฏิบัติแล้ว พี่ยังช่วยดูแลงานที่ศาลาอีก เพื่อสะดวกแก่ภิกษุ สามเณร ที่จะต้องลงมาฉันภัตตาหาร ทำอยู่เช่นนี้เป็นประจำมิได้ขาด

พี่ยัง เป็นแม่ชีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่มโหฬารศรัทธามีความโอบอ้อมอารี ช่วยเหลือเกื้อกูล มิได้เลือกรักมักที่ชั่ง ขอให้ทราบเถิดว่าผู้ใดเดือดร้อนอะไร หรือจะไปทอดกฐินหรือผ้าป่า พี่ยังจะต้องเกื้อกูล และร่วมทำบุญด้วยเสมอมิได้ขาด พี่ยังเป็นที่รักของทุกๆ คน จะเป็นคนที่อยู่ไกลเคียงหรือว่าบุคคลที่มาขอพักอาศัยเพื่อมารักษาศีล ต่อมาระยะ 3-4 ปี ตอนที่พี่ยังจะจากพวกเรามาอยู่บ้านกับลูกๆ หลานๆ พี่ยังมีอาการปวดตามข้อ รักษาเช่นไรก็ไม่ดีขึ้น ลูกๆ ของพี่ยังจึงรับมารักษาพยาบาลที่บ้าน บั้นปลายชีวิตของพี่ยัง แม้จะได้รับเวทนาจากการป่วย ความเสื่อมสลายของสังขารที่ไม่เอื้ออำนวย แต่พี่ยังก็ยังคงได้รับความอบอุ่นจากลูกหลานที่คอยดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดมา แม้พี่ยังจะมาอยู่บ้านห่างจากพวกเรา แต่พวกเราไม่เคยลืมพี่ยัง มาเยี่ยมเยียนถามทุกข์สุขอยู่ จนมาถึงเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ทราบข่าวการถึงแก่กรรมของพี่ยังรู้สึกใจหาย เสียใจเป็นที่สุดในการจากไปโดยไม่มีวันกลับของพี่ยัง ความตายเป็นของเที่ยงแท้ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ แต่พวกเราเสียใจเสียด้วยการจากไปของพี่ยังที่พวกเรารักเคารพเสมือนญาติผู้ใหญ่ ด้วยกุศลผลบุญคุณงามความดีที่พี่ยังได้บำเพ็ญมาแล้วโดยตลอดชีวิต จงดับขันธนิพพานด้วยวิญญานของ แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ

แม่ชีเพ็ญศรี โรจนวิชัย

ใช่เพียงเจ็ดวัน....ที่สัมพันธ์กันในโรงพยาบาล
กับการให้ความรักและการเอาใจใส่ดูแล
แต่ชีวิต...ทั้งชีวิต...ตลอดจนจบสิ้นชีวิต
ในวันสุดท้าย...ควรเป็นไปด้วยความดีงาม
ในการเอาใจใส่ดูแล...ต่อทุกๆ ท่าน
ที่ยังมีลมหายใจ...อยู่บนโลกนี้
ด้วยทุกๆ วัน...แห่งการเคลื่อนไหวของลมหายใจ
รอยยิ้มหนึ่ง...ที่มีให้
ความจริงใจในคำสั่งสอน
ความรักและความอาทร
ที่คุณยายให้....ไม่เคยลืมเลือน
พร่ำสอน สัจธรรม แห่งชีวิต
ในการดำเนินชีวิตที่เป็นไป
คุณงาม ความดี นั้นไซ้
ที่จะช่วย ให้เรา ได้ก้าวเดิน
สิ้นแล้ว ซึ่งลมหายใจ
เหลือไว้ซึ่งความทรงจำ
เปรียบเสมือน บทพระธรรม
คงไว้ซึ่ง คุณงามความดี
กราบขอให้คุณยายสุขา
สวัสดี สู่ชั้น ดาวดึงส์

น้อมกราบคุณยายด้วยวามเคารพอย่างสูง..... หลานอาร์ท / ๑ เมษายน ๒๕๓๙

อาลัย แม่ชีประยงค์ ทองวงศ์

แม่ชีประยงค์ เป็นแม่ชีผู้หนึ่งที่มีความเคารพ เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง ได้วางตัวปฏิบัติตนอยู่ในกรอบแห่งหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์อย่างเคร่งครัด มีวิถีชีวิตที่สามารถจะเอื้ออำนวยเป็นตัวอย่างเพื่อการศึกษาและการนำมาเป็นแนวทางแห่งอนุชนได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นผู้มีจิตใจโอบอ้อมอารี น้อมไปในการช่วยเหลือ สงเคราะห์ อนุเคราะห์ผู้อื่น ให้ได้รับความสะดวกสบาย ทุกสิ่งทุกอย่าง ประการ คุณป้าเป็นแม่ชีอยู่ทั่ววัดปากน้ำนี้มากินานนับเป็นยี่สิบปีหรือสามสิบปีก็อาจจะได้ เพราะคิดนเองก็บวชมาสิบแปดปี อยู่กับคุณป้าสิบหกปี คุณป้าทำบุญกับวัดปากน้ำมิได้ขาด เช่น ทุนนิตี ถัดดาหาร ซื่อที่ดิน และก่อสร้างสิ่งต่างๆ เป็นต้น แม้สังฆารจะเดินไม่ไหวก็อุดสาห์พยายามเดินเพื่อมาบุญ ทำทานรักษาศีล เจริญกาวาเป็นนิตย์ ระยะเวลาสองปีหลังนี้สังฆารของคุณป้าปวดมาก บวมตามตัวตามแขนขา จนอยู่ตัวไม่ไหวลูกก็มารับกลับไปอยู่บ้านกับลูกๆ หลานๆ คอยดูแล ดิฉันก็ไปเยี่ยมอยู่เสมอ แต่มารู้ช่วงหลังนี้คุยทางโทรศัพท์บ้างไปเยี่ยมบ้าง ก็คิดว่าคุณป้าคงจะอยู่ไปอีกนานไม่คิดว่าคุณป้าจะมาด่วนจากไปโดยไม่มีวันกลับมามีอีกเลย เร็วเกินไป

ดิฉันรู้สึกใจหาย และเสียใจเป็นที่สุดเมื่อมาคิดว่าคนเรานั้นต้องตายกันทุกคน หนีความตายไม่พ้น จะช้าหรือเร็วเท่านั้น ดิฉันก็ขอให้กุศลผลบุญ คุณงามความดีที่คุณป้าได้ทำมาแล้วโดยตลอดชีวิตนั้น ผลบุญจงกลบันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณป้าแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ จงไปสู่สุธรรมสวรรค์ถึงซึ่งนิพพานด้วยเทอญ

แม่ชริญจวน สงวนทรัพย์

10

၁- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၂- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၃- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၄- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၅- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၆- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၇- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၈- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၉- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး
 ၁၀- နိဂါရီတကယေ မိမိတို့အားလုံး

กมล ทัศนาญชลี
สถาปัตยกรรมไทย แห่งสหรัฐอเมริกา

อาลัยคุณแม่

คืนหนึ่งเมื่อ 19 ปี ที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้ฝันว่าได้ไปที่วัดแห่งหนึ่ง ที่วัดนั้นมีพระภิกษุ-สามเณรและแม่ชีอยู่เป็นจำนวนมาก ในวันนั้นข้าพเจ้าได้พบกับแม่ชีคนหนึ่ง ตัวเล็ก ๆ ตาโต ๆ ยิ้มแย้มแจ่มใส น้ำเสียงที่พูดฟังแล้วอบอุ่น เมื่อข้าพเจ้าได้พบกับแม่ชีคนดังกล่าว มีพระภิกษุรูปหนึ่งเดินมาหาข้าพเจ้าและบอกกับข้าพเจ้าว่า แม่ชีคนนี้แหละเมื่อชาติก่อนเขาเป็นแม่ของเจ้าชื่อว่าแม่ชีประยงค์ แล้วข้าพเจ้าก็ตกใจตื่น ข้าพเจ้าตื่นจากฝันไม่กล้าที่จะเล่าความฝันให้ใครฟัง เพราะข้าพเจ้ากลัวเขาจะว่าข้าพเจ้าบ้า แต่ข้าพเจ้าได้สอบถามคุณแม่ของข้าพเจ้าว่ามีวัดใดบ้างที่มีแม่ชีบวชอยู่ คุณแม่ของข้าพเจ้าบอกว่าวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ข้าพเจ้าจึงได้ชักชวนพี่สาวไปที่วัด และเมื่อข้าพเจ้าย่างก้าวเข้าสู่บริเวณวัดปากน้ำพลันใดนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเย็นว้าวไปทั้งตัวและอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้าตัดสินใจบวชชีโดยได้รับความอนุเคราะห์จากท่านพระครูโสภาส สมานิคุณ ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ของครอบครัวข้าพเจ้าเป็นผู้นำไปฝากกับ แม่ชีวันดี ที่บ้านแม่ชีคนนั้นเองทำให้ข้าพเจ้าได้พบกับฝันที่เป็นจริง ข้าพเจ้าพบกับแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ ซึ่งมีลักษณะตรงกับความฝันทุกประการ ข้าพเจ้ากับแม่ยังก็ได้มีโอกาสคุยกันในเรื่องของความฝัน แม่ก็บอกว่าแม่ก็ฝันว่าได้พบลูกชื่อตัวเหมือนกัน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณแม่ได้ทำหน้าที่ของแม่อย่างสมบูรณ์ที่สุด แม่จะคอยหาอาหารจากโรงครัวมาให้ ดูแลสุขภาพ ตลอดจนซักเสื้อผ้าให้ ถ้าคราวใดแม่ไม่ได้ซักให้แม่ก็จะหาคนอื่นซักให้เสมอ

จนกระทั่งข้าพเจ้าสึกมาดำเนินชีวิตฆราวาส ทำให้แม่และข้าพเจ้าต้องห่างไกลกันแต่แม่ก็ไม่ได้ถือเอาการห่างไกลมาเป็นอุปสรรค ข้าพเจ้าย้ายไปบรรจุที่จังหวัดพิษณุโลกแม่ก็เขียนจดหมายไปคุยกับข้าพเจ้าเสมอ เมื่อข้าพเจ้ากลับมากลางและไปเยี่ยมแม่ที่วัดจะได้รับฟังคำชมจากแม่ชีที่มาบวชใหม่ว่าแม่เป็นคนน่ารัก ใจโอบอ้อมอารี มีน้ำใจกับทุกคน แม่เป็นคนว่าร้ายให้ใครไม่เป็น แม่เป็นคนพูดตรงไปตรงมา แต่คำพูดของแม่จะเป็นลักษณะว่าไม่ให้ซ้ำน้ำไม่ให้ขุ่น ทุกคนจึงรักแม่ เคารพแม่ ระลึกถึงแม่ เสมอมา นอกจากแม่จะเป็นที่พึ่งที่ปรึกษาของแม่ชีที่บวชใหม่และเก่าแล้ว คนที่ได้รับคำปรึกษาจากแม่จะมีความสบายใจกลับไปและมีกำลังใจต่อสู้ทุกอย่างได้อย่างดียิ่งทุกคนไป จนกระทั่งแม่สุขภาพไม่ดีพี่สาวรีบแม่กลับไปอยู่บ้าน ข้าพเจ้าไปที่วัดทราบว่าคุณแม่ไม่อยู่วัดแล้วกลับไปบ้าน ข้าพเจ้าคิดว่าจะไปหาแม่ที่บ้านแต่

แล้วก็เป็นแค่ความคิดเท่านั้น เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีโอกาสไปเยี่ยมแม่ที่บ้านเลย มีอยู่ครั้งหนึ่งคิดถึงแม่มากโทรนัดกับแม่ว่าจะไปหา แต่ขณะที่เดินทางไปถึงบางแครถไปเกิดอุบัติเหตุจึงไปไม่ถึง เข้าขึ้นมาแม่โทรมาหา ว่าเตรียมขนมไว้ให้ทำไหมไป อาตมย์ต่อมานัดกับแม่อีกรถมีปัญหาก็ แม่คงคอยเช่นเคย แม่คงเสียใจมาก ข้าพเจ้าไปงานศพแม่ที่แต่บอกว่าแม่คอยตัวแต่ตัวไม่มาตามนัด ทำให้แม่น้อยใจมาก แม่บอกกับพี่แต่ตัวว่าไม่มากก็นำมาหลอกกันเลย เมื่อข้าพเจ้าได้ยินคำนี้จากปากพี่แต่ตัวเป็นเหมือนกับรอยคอกย้ำตราบป ในหัวใจของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าบกพร่อง มัวแต่ปลัดวันประกันพรุ่งที่จะหาแม่ ทำให้ข้าพเจ้าสายไปทุกอย่าง ไม่ได้พบแม่เป็นครั้งสุดท้ายขณะที่แม่ยังพูดได้ ไม่ได้พบแม่เป็นครั้งสุดท้ายขณะที่แม่จะสิ้นลม และไม่ได้พบแม่เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะนำร่างไว้วิญญาณของแม่ลงโลง มันเป็นการผิดพลาดที่ไม่สมควรที่จะให้อภัย

ข้าพเจ้าได้รับความอนุเคราะห์จากพี่แต่ตัวให้เขียนบทความให้แม่ ลงในหนังสือเพื่อแจกให้กับแขกที่มาในงานจึงถือโอกาสบอกกับทุกท่านที่ได้อ่านบทความในหนังสือนี้ว่า ขอให้นำบทความเรื่องจริงที่ข้าพเจ้าได้เล่าในหนังสือเล่มนี้เป็นอุทาหรณ์ว่า การปลัดวันประกันพรุ่งที่จะตอบแทนคุณต่อ บิดา-มารดา ครู-อาจารย์ ปู่-ย่า ตา-ยาย ญาติมิตร หรือ ผู้มีบุญคุณต่อเรานั้นควรรีบกระทำให้เสียแต่เนิ่น ๆ เมื่อมีโอกาสอย่ามัวแต่ปลัดวันประกันพรุ่ง ดังตัวอย่างข้าพเจ้าเพราะจะทำให้พลาดโอกาสตลอดชีวิต ถ้าดวงวิญญาณคุณแม่ชีประยงค์ ทองวงศ์ สามารถรับรู้ได้ด้วยวิถีทางใดก็ตาม ขอคุณแม่โปรดอโหสิกรรมให้กับลูกด้วย และถ้าชาติหน้ามีจริงตัวและแม่คงได้มีโอกาสเป็นแม่ลูกกันอีก และถ้าบทความที่ข้าพเจ้าเขียนพอจะมีประโยชน์กับท่านผู้อ่านบ้างไม่มากนักน้อย ข้าพเจ้าขอความดีทั้งหมดให้กับคุณแม่ประยงค์ ทองวงศ์ ถ้าบทความตอนใดไม่เหมาะสมข้าพเจ้าขออภัยขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว

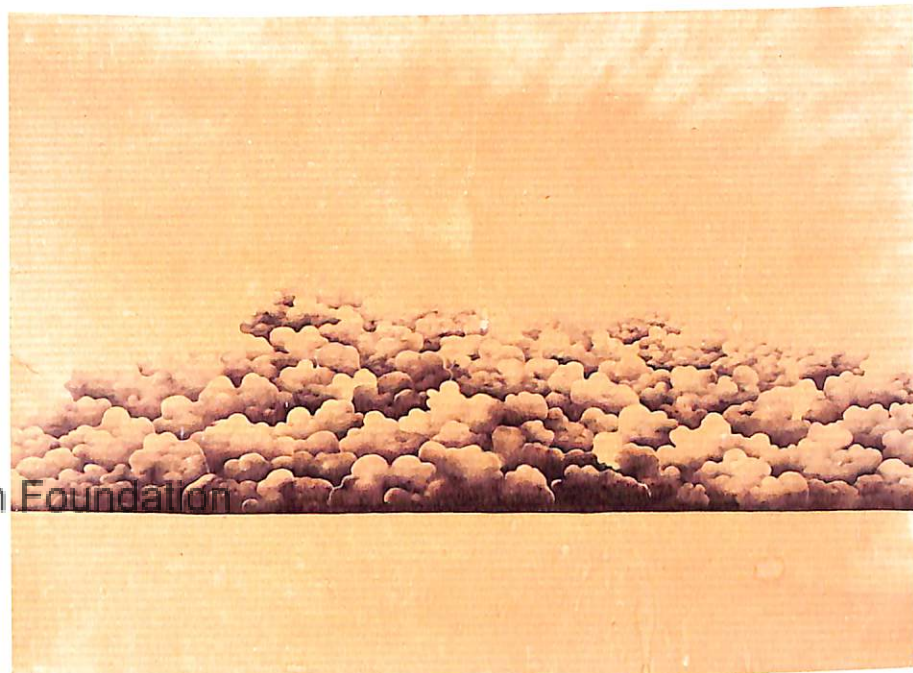
กราบเท้าแม่ด้วยความเคารพยิ่ง..... น.ส. วันชลี กิมประพันธ์ (ลูกตัว)

คำอุทิศ

หนังสือภาพผลงานศิลปะเล็กๆ เล่มนี้ ได้ถูกจัดพิมพ์ขึ้น ในวาระที่แม่ชี ประยงค์ ทองวงศ์ ได้เสียชีวิตลง เมื่อท่านมีอายุได้ 82 ปี และดิฉันคิดว่า สิ่งที่ดีฉันจะมอบอุทิศให้กับแม่ได้ ก็คือ ผลงานศิลปะ ที่ดิฉันได้เพียรพยายามทำอยู่ตลอดชีวิต ด้วยความอนุเคราะห์จากสามี อาจารย์ประเทือง เอมเจริญ คุณกิตติ อมรพัฒนกุล และน้องน้ำ (ศรีศิลป์ เอมเจริญ) ผู้ถ่ายภาพ หนังสือภาพศิลปะเล่มนี้ จึงได้เกิดขึ้น ซึ่งดิฉันต้องขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ในฐานะที่ดิฉันเป็นลูกสาวของแม่ผู้อุทิศชีวิตทั้งชีวิต ด้วยความมุ่งมั่นศรัทธา ในพระพุทธศาสนา แม่ได้ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งดีงามตามคำสอนแห่งพระพุทธศาสนา จวบจนสิ้นลมหายใจ จิตใจของแม่ที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา กรุณา จึงเป็นแบบอย่างประทับอยู่ในจิตใจของลูกๆ หลานๆ ทุกๆ คน หนังสือภาพผลงานศิลปะของดิฉันจะนับเนื่องว่าเป็นผลพวงมาจากความดีงามทางจิตใจ ที่ดิฉันได้รับถ่ายทอดมาจากแม่ และจากความเพียรพยายามของดิฉันเอง ที่จะทำงานศิลปะให้มีคุณค่าบริสุทธิ์ในตัวเอง ดิฉันหวังว่า คุณค่าในหนังสือภาพผลงานศิลปะของดิฉันที่พิมพ์อุทิศให้กับแม่ คงน้อมนำความสุขใจมาอย่างทุกท่าน

ด้วยความปรารถนาดี..... บุญยิ่ง เอมเจริญ

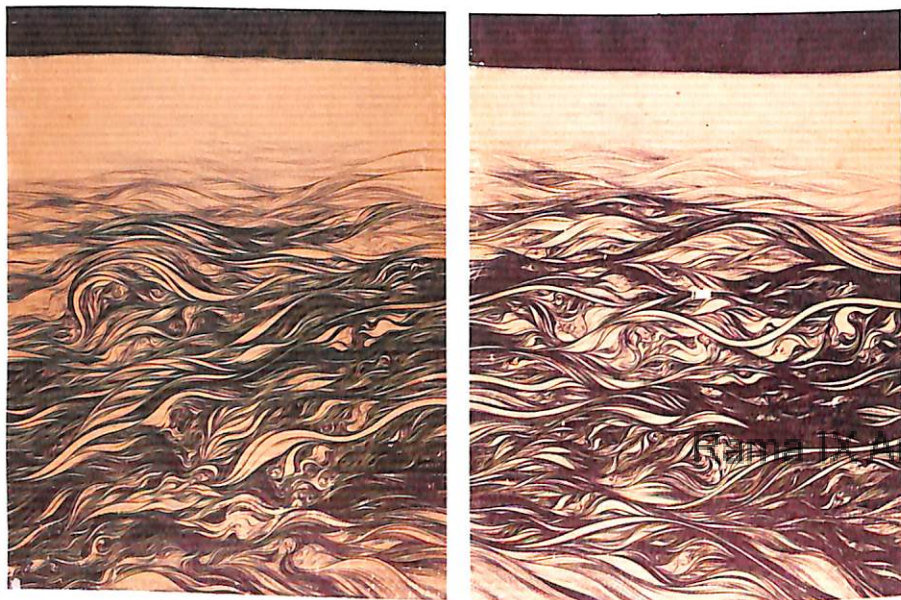

Rama IX Art Museum Foundation

เม.ย. 2513

ปากกาปากกาสีน้ำเงิน

55 x 75 ซม.

คลื่น, 2514
ปากกาลูกลื่นบนกระดาษ
75 x 110 ซม.

ลีลาชีวิต, 2517
ปากกาลูกลื่น, สีน้ำ บนกระดาษ
50 x 38 ซม.